

הייתי אולי בת תשע, או פחות.

בהתרגשות ובשמחה נזכרתי,

שבעוד שבוע ויום

אתן לאמי ליום ההולדת, מתנה משלי.

בשרירים מכווצים שקדתי לצייר לה, במלוא יכולתי,

את מה שהיה בשבילי, שיא של היופי הטבעי:

אגם עגול, ילדותי, מים שרוח מכמירה בהם אדוות,

דוגית נאה שטה, ובה אוחז בחכתו, עלם חמודות.

לא אבי ולא אחי לא זכרו, שזה הוא יום הולדתה,

ובכלל לא הייתה זו משפחה שבה מגלים אהבה.

לקחה את הציור והפטירה מילה, לא טובה ולא רעה.

מאז ועד יום מותה למרות שרציתי בכך נורא –

לא שבתי לראות את הציור עם הדוגית.

חשבתי אולי תרצה לתלות אותו בביתה,

להדביק אותו מעל למיטתה, או על דלת הארון,

להזכירו במילה, לראותו בשנייה, אבל לא.